

תת"ע 3992/08/18 - מחאמיד סעיד נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 3992-08-18 מדינת ישראל נ' מחאמיד סעיד
תיק חיצוני: 10251151345

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מחאמיד סעיד ע"י ב"כ עו"ד איימן אגבארייה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 12.9.18.

כנגד המבקש הוגש ביום 12.8.18 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה כשתוקף רישיון הנהיגה פקע מעל שנתיים מיום פקיעתו, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

הזמנה לדין נמסרה לו עם מסירת הדו"ח, ושיבת הקראה נקבעה ליום 12.9.18, אך המבקש לא התייצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 9 חודשים.

בבקשה מיום 17.4.19 טען המבקש, כי ההזמנה לדין נמסרה לו ביום 8.7.18, ו"נבצר ממנו לזכור את המועד שנקבע"; כי הוא מעולם לא קיבל את פסק דין ולא ידע אודות פסק דין עד שלאחרונה התברר לו הדבר באקראי על ידי שוטר שעצר אותו לבדיקה שגרתית; וכי הוא מכחיש את מועד הפקיעה הנטען, מן הטעם שקיבל רישיון נהיגה לתקופות שונות; וגזר הדין הינו חמור וקשה.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר שבחנתי את טענות המבקש ושקלתי את מכלול הנסיבות, ובהיעדר תגובת המשיבה, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

בפתח הדברים ייאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בעניינו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793, ורע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18].

יתרה מכך, הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה למעלה מ-6 חודשים ממועד שנמסר לו אודות פסק הדין, כך לפי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, שיהיו נוסף שיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בעניינו.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו. על פי הפסיקה, שכחה בנוגע למועד הדיון איננה מהווה סיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין. ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות. (רעפ 8427/14 סאלם).

ברע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3), 279, 280-281 (1985), נקבע, כי זכותו של נאשם ליומו בבית המשפט איננה אבסולוטית: "משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח, יישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג).

כאמור ברעפ 8427/17 מ"י נ' סאלם, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

בעניינו, המבקש צירף לבקשה תדפיס משרד הרישוי ממנו עולה, כי היה למבקש רישיון זמני לדרגה B בתקופה שבין 14.5.09 לבין 14.11.09, דהיינו: גם לשיטתו של המבקש, במועד ביצוע העבירה (8.7.18) רישיונו פקע תקופה של למעלה משנתיים (כ-9 שנים). לפיכך, אין בבקשה נימוק המצביע על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה.

גם העונש שנגזר על המבקש מצוי במתחם הענישה ההולם לעבירה, ואינו חורג מרמת הענישה המקובלת, בהתחשב בתקופת הפקיעה הממושכת.

באשר לטענת המבקש שיינתן לו יומו בבית המשפט:

יפים כאן דברי בית המשפט בע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.08.2005) -

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל: רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל, תקדין (2004); רע"פ 5377/03 וג'די נ' מדינת ישראל, תקדין (2003); ר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט (3) 279 (1985))."

ראה גם ע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 אבו סנינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.04.2005)

בכלל נסיבות אלה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשע"ט, 19 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.